

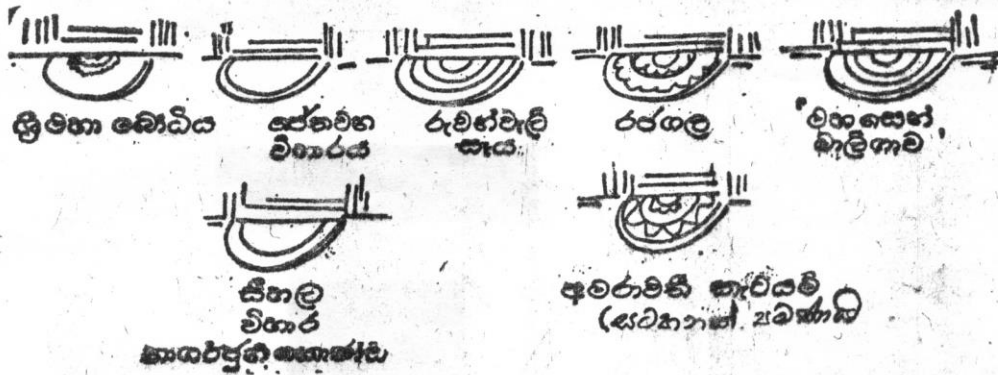

2521

1977

వేదవేద కాలం

සඳකඩ පහනේ සංවර්ධනය

ශ්‍රී ලංකාවේ විශිෂ්ට කලාකෘතියක් වන සඳකඩ පහණ අපේ පැරැණි ජාතික කලාවේ අති විශේෂ සංකේතයක් ලෙස කවුරුන් පිළිගනී. දේශීය හා විදේශීය ලේඛකයන් විශාල පිරිසක් එහි සෞන්දර්ය ද ඓතිහාසික වශයෙන් ඊට හිමි දෙනු සත්වය ද ලියවිලි ගණනාවක් තැළීන් අගය කර ඇත. මහාවාදීය සෙනරත් පරණවිතාන විසින් සඳකඩ පහනේ සංකේතාර්ථය ගැන “බිංහල සඳකඩ පහන් වල ඇති නිමිත්තිකරණය” (ලංකා ඉතිහාසය — සාහිත්‍ය මණ්ඩලීය ලිපි මාලා අංක 1—1967) නමින් ඉදිරිපත් කළ ලිපිය හා ආචාර්ය ගොඩකුඹුර විසින් “සඳකඩ පහණ” මාගෙන් පළ කළ පොත් පිට මේ ලියවිලි අතරින් වඩාත් ම වැදගත් විග්‍රහයන් දෙකයි.

මහාවාදීය පරණවිතානගේ ඉතා ප්‍රකට එමෙන් ම මනසෙද වලට තැබුණු ලිපිය සාහිත්‍යමය පදනමකින් ලියූ සංකල්පනික අර්ථනිරූපනයකි. එය අංග සම්පූර්ණ විවරණයක් දැ යි ප්‍රශ්න කිරීමට ඉඩ ඇත. සඳකඩ පහනේ ඓතිහාසික සංවර්ධනය ගැන ආචාර්ය ගොඩකුඹුර ඉදිරිපත් කළ වැදගත් අදහස් කීපයක් පිළිබඳ ව සැලකිය යුතු අවධානයක් මේ දක්වාම යොමු වී තිබේ. ඒ ගැන කඩිනම පරීක්ෂාකර බැලීම වැදගත් ය.

සාහිත්‍යයෙන් සඳකඩ පහණ ගැන කතා කරන විට අපේ සිතියට නැගෙන්නේ අනුරාධපුර පොළොන්නරු යුගවලට අයත් පද්ම, හංස, ලියවිලි, සත්වරූප, ගිනිදැල් ආදිය කැට

යම් කල අර්ධ කවාකාර වූ අලංකාර කලාකෘතිය යි. නමුත් මෙවැනි කලාකෘතීන් සීමා වන්නේ කෙටි කාලපරිච්ඡේදයකට පමණයි. එනම් අනුරාධපුර යුගයේ අවසාන අවුරුදු සියයට හෝ දෙසියය යටත් පොළොන්නරු යුගයටත් ය. අවුරුදු පන්සියයක් පමණ වන ඒ කාලය තුළ පවා නිම වී ඇති සඳකඩ පහන් වලින් මේ විශිෂ්ට ගණයට අයත්වන්නේ සියයට පහක් හෝ දහයක් තරම් වන ඉතා සුළු සංඛ්‍යාවකි.

අනුරාධපුර යුගයට අයත් වන කැටයම් රහිත සඳකඩ පහන් කැටයම් සහිත ඒවාට වඩා සංඛ්‍යාවෙන් වැඩිවන්නා සේ ම කාලයෙන් ද වඩා පැරැණි ය. දැනට සෙල් ලිපි සහිත සඳකඩ පහන් හතක් පමණ සොයා ගෙන ඇත. එයින් පහක් හෝ හයක් අයත් වන්නේ පස්වන හා හයවන සිය වසට ය. විද්‍යාත්මක පදනමකින් බලන විට පැරැණිම

ශ්‍රී ලංකා විශ්ව විද්‍යාලයේ විද්‍යාලංකාර මණ්ඩපයේ පුරා විද්‍යා අංශයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කලාකර්මඥ ආචාර්ය සේනක බණ්ඩාරත්න